

Vodník Boreček

Příběhy od říčky Pšovky

Napsal Josef Mojžíš

Ilustroval Albert

Prolog

Kdysi dávno, když se ještě čas plížil tiše jako stín a v lesích zpívali slavíci až do svítání, žil u říčky Pšovky malý vodník jménem Boreček. Měl zelený šos, klobouk s červenou stuhou a srdce větší než celé jeho jezírko.

Nebyl to žádný postrach pocestných, jak se o vodnících často vypráví. Naopak – Boreček miloval svou říčku, přírodu kolem ní a všechny tvory, kteří v ní žili. Střežil vodu, učil děti, jak se k ní chovat, pomáhal zvířatům v nesnázích a někdy i dospělým, když ztratili správnou cestu. A protože měl pro každého slova útěchy i špetku vodnické taškařice, záhy si ho oblíbili nejen obyvatelé Velkého Borku, ale i lesní víly, hejkalové, čarodějnice a bludičky.

Možná právě teď, když tiše čteš tyto řádky, sedí Boreček na své vrbě, houpá nohou do vody a s úsměvem naslouchá zpěvu říčky. A třeba, když budeš pozorný a srdce budeš mít otevřené jako on, zahlédneš v rákosí mihnout se zelený šos a ucítíš ve vzduchu kapku pohádky...

Obsah:

1. <u>Vodník Boreček a tajemství Žežulkovského mlýna</u>	3
2. <u>Vodník Boreček a pytláci</u>	5
3. <u>Vodník Boreček a koželuhův trest</u>	7
4. <u>Vodník Boreček a děti, které nemohli na mělnickou pouť</u>	9
5. <u>Vodník Boreček hledá kamaráda Toníka</u>	11
6. <u>Vodník Boreček a podzimní bouře</u>	13
7. <u>Vodník Boreček pomáhá bobří rodince</u>	15
8. <u>Vodník Boreček pomáhá bludičce Aniče</u>	18
9. <u>Vyprávění mlynářova dědečka</u>	20
10. <u>Boreček jde na pomoc kamarádovi Pentličkovi a víle Rozárce</u>	22
11. <u>Boreček a bolaví zub hejkala Alfonze</u>	26
12. <u>Boreček a velké sucho</u>	33
13. <u>Boreček a tajemství měsíční struny</u>	36
14. <u>Boreček a pytlák Fafejt</u>	39
15. <u>Boreček a čarodějnice Amálka</u>	41
16. <u>O Smolníčkovi a záchraně hostinského Kratiny</u>	44
17. <u>Boreček a ohnivý mužíček Ferda</u>	47

Vodník Boreček a tajemství Žezulkovského mlýna

Psal se rok 1620. Na břehu říčky Pšovky stál starý, maličký mlýn, který právě koupil mlynář Matěj Žezulka. Byl to šikovný a pracovitý muž, který se s manželkou a dvěma dětmi chystal začít nový život. Mlýn však skrýval tajemství, o němž Matějovi nikdo neřekl – v jeho zdech se ukrývalo temné strašidlo, které zde přebývalo už po mnoho let.

Hned první noc po nastěhování prožila rodina strastiplné chvíle. Jakmile Matěj ulehl a zavřel oči, z koutů mlýna se začalo ozývat skřípání, tiché kroky a podivný smích. Tyto děsuplné zvuky pronikaly až do morku kostí. Druhou noc začalo strašení opět a ještě silněji-pytle s moukou se samy převracely, mlýnské kolo se zastavovalo bez zjevné příčiny, a jednou se Matějovi dokonce zdálo, že zahlédl nějakou postavu vznášející se vzduchem, jako přízračný závoj. Jakmile na ni promluvil, zmizela v temnotě.

Vyčerpaný a zoufalý Matěj se svěřil sousedům. Ti však jen krčili rameny. „O tom mlýně se od nepaměti říká, že je prokletý,“ pravil jeden z nich. „Šimon Nedvěd ho prodal, protože tam straší,“ dodal druhý. „Jedna zatracená duše si tam odpykává trest – musí ve mlýně bloudit až do skonání věků.“ Ale jak Matějovi pomoci to nikdo z nich nevěděl.

Jednoho dne potkal Matěj starou bylinkářku Marii, známou svou moudrostí. Když vyslechla jeho trápení, tiše pronesla: „To strašidlo je duše člověka, který za života páchal zlé skutky. Dokud nezjistíš jeho jméno a neodpustíš mu, nenalezne pokoje – a ty také ne, Matěji.“

Ale jak zjistit jméno někoho, kdo už dávno zemřel? Matěj byl zoufalý, ale nevzdal se. Věřil, že existuje způsob, jak tajemství odhalit.

Jednoho večera, když se procházel podél říčky Pšovky, zahlédl v měsíčním svitu cosi zvláštního – v rákosí se zmítalo malé zelené stvoření. Byl to malý vodníček Boreček, který se zamotal do pytláckých sítí. Matěj neváhal, vlezl do vody, rozmotal síť a osvobodil stvoření, o němž slyšel vyprávět ve starých báchorkách.

Boreček se chvíli vzpamatovával, a pak vděčně pravil:
„Jak ti mohu oplatit tvou dobrotu?“

Matěj mu pověděl o strašidle, které sužuje jeho rodinu. Boreček se zamyslel a usmál.

„To je něco pro mě. My vodníci známe tajemství, na která už lidé zapomněli. Pomohu ti.“

V noci se Boreček vplížil do mlýna a ukryl se v koutě. Pozoroval, jak mlhou zahalené strašidlo tiše obchází místnost. A pak začalo mluvit samo k sobě:
„Nikdo neví, že jsem býval Jan Hromádka, lakomý kupec, který okrádal chudé! Nikdo už nevysloví mé jméno a neodpustí mi mé zlé skutky – a tak má duše nemůže nalézt klidu.“

Boreček se tiše vytratil zpět do řeky a ráno vše pověděl Matějovi.

Ten téhož večera sebral odvahu. Když se mlýnem opět začaly rozléhat přízračné zvuky, zvolal:
„Jene Hromádko! Znam tvé jméno!“

Mlžný stín se zastavil a pomalu se obrátil k Matějovi.

„Vím, co jsi prováděl za života,“ pokračoval Matěj. „Ale odpouštím ti. Odpouštím ti všechny křivdy, kterých ses dopustil. Odpouštím i za ty, kdo ti už odpustit nemohou. Můžeš odejít v pokoji.“

Strašidlo se usmálo, jako by chtělo poděkovat. Pak se pomalu rozplynulo – jako pára nad hrncem. A mlýn se ponořil do ticha.

Od té doby žil Matěj se svou rodinou v klidu a míru. A vodník Boreček? Zůstal Matějovým věrným přítelem a dohlížel na to, aby se v okolí říčky Pšovky všichni chovali k přírodě s úctou a respektem.

Kdo ví – možná jeho duch stále bdí nad mokřady ve Velkém Borku i v dnešních dnech.